

Arrest

nr. 229 809 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 223 590 van 3 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 13 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 20 juni 2019 geïnterpelleerd door de politie te Mechelen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 20 juni 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.(…)

voornaam: B.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats:

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij in zijn thuisland een broer en een zus heeft. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij naar België gekomen is om te werken in België en zo zijn familie financieel te steunen.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omdat het daar niet makkelijk is om iets van je leven te maken. Betrokkene verklaart dat als je geen opleiding hebt je ook geen geld of eten kan hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.3. Eveneens op 20 juni 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan tevens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K.(...)

voornaam : B.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Ghana

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij in zijn thuisland een broer en een zus heeft. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

1.4. Verzoeker diende op 21 juni 2019 een verzoek in om internationale bescherming waarvan hij op 1 juli 2019 opnieuw afstand deed.

1.5. Bij arrest van 3 juli 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de eerste bestreden beslissing (RvV 3 juli 2019, nr. 223 590).

1.6. Verzoeker werd op 12 augustus 2019 vrijgesteld uit het centrum voor illegalen te Merksplas.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn vordering, volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet hem bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Het belang raakt aan de openbare orde en de Raad kan dus ambtshalve het belang bij het beroep in vraag stellen.

2.3. De Raad wijst erop dat beide partijen in de beschikking van 13 september 2019, waarbij ze werden opgeroepen om op de zitting te verschijnen, werd gevraagd om met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet *"alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks tot gevolg kunnen hebben dat de behandeling van huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgisch grondgebied bevindt (...)"*.

2.4. De gemachtigde van de minister maakte op 16 oktober 2019 informatie over aan de Raad waaruit bleek dat verzoeker op 12 augustus 2019 werd vrijgesteld uit het centrum voor illegalen te Merksplas.

Verzoeker, noch zijn raadvrouw, heeft aan de Raad informatie bezorgd over zijn 'whereabouts'.

Ter terechtzitting werden de partijen gewezen op het gebrek aan actuele informatie over de verblijfplaats van verzoeker. De aanwezige raadvrouw verklaarde mondeling dat verzoeker na zijn vrijstelling nog bij haar op kantoor was geweest, maar stelde dat zij geenszins kon bevestigen dat verzoeker zich actueel nog op het Belgische grondgebied bevond.

2.5. Verzoeker kan uiteraard enkel nog een actueel belang doen gelden bij zijn vordering tegen de verwijderingsmaatregel, thans de eerste bestreden beslissing, indien hij zich nog in België bevindt.

2.6. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker heeft verzuimd een duidelijk antwoord te verschaffen op de door de Raad bij beschikking van 13 september 2019 gestelde vraag. Verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedgeemaakt, louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, bij gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

3.1. In een enig middel onder punt “IV. MIDDELEN TEGEN HET INREISVERBOD” voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, het hoorrecht en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“(…)Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

De beslissing van verwerende partij heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra).

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder een bevel gekregen om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Het is niet redelijk om een beslissing te nemen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) zonder verzoeker de kans te geven vrijwillig de nodige stappen te ondernemen. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Er werd gemotiveerd:

“Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Verzoeker werd na zijn arrestatie meteen opgesloten in het gesloten centrum. Hij was dan ook niet in staat om zijn medische problematiek aan te tonen. Deze kans werd hem niet geboden.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle aangehaalde elementen en hiernaar onderzoek te verrichten. Er dient onderzocht te worden of verzoeker wel in staat zou zijn om te reizen of om terug te keren.

Na zijn opsluiting heeft hij enkele dagen in het ziekenhuis gelegen omwille van zijn medische problematiek.

Men had op zijn minst zijn medische toestand moeten onderzoeken alvorens hem op te sluiten.

Het feit dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis, bevestigt de ernst van zijn medische problematiek.

De terugkeer naar Ghana moet onderzocht worden in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid!

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Hieruit blijkt dan ook dat de motivering m.b.t. het inreisverbod van 2 jaar onvoldoende is.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 2 jaar zodanig groot zijn. Er werd met geen van bovenstaande redenen rekening gehouden.

Men heeft verzoeker nooit de mogelijkheid geboden om vrijwillig een einde te maken aan zijn illegaal verblijf.

Ook wenst hij zijn strafprocedure van dichtbij te kunnen opvolgen. Er wordt gemotiveerd dat hij wel kan terugkeren mits de nodige documenten, doch dit is onmogelijk wanneer hij overeen inreisverbod van 3 jaar zou beschikken. (zie supra)

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 20.06.2019 door de politie. De werkelijke inhoud van deze vragenlijst kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Hierbij geeft verzoeker duidelijk aan te lijden aan astma. Er wordt hem verweten dit niet aan te tonen, doch hij kreeg die mogelijkheid niet. Hij werd van zijn vrijheid beroofd op 20.06.2019 om 6u45, de beslissing werd hem ter kennis gebracht om 14u25 door de Lokale Politie en om 15u30 werd hij overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Intussen heeft hij reeds meerdere dagen in het ziekenhuis verbleven.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, §4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn geboorteland.

Hij heeft een medische problematiek, nl. astma. Hiernaar werd geen onderzoek gedaan.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM gelet op zijn precarie situatie en zijn gezondheid.

Na zijn opsluiting heeft hij enkele dagen in het ziekenhuis gelegen omwille van zijn medische problematiek. Verzoeker wenst dan ook voorbehoud te maken om deze documenten nog toe te voegen aan zijn dossier gezien de beroepstermijn zeer kort is m.n. 10, resp. 15 dagen.

Men had op zijn minst zijn medische toestand moeten onderzoeken alvorens hem op te sluiten.

Het feit dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis, bevestigt de ernst van zijn medische problematiek.

Verzoeker heeft een medische problematiek waardoor hij niet kan terugkeren en waardoor een schending van art. 3 EVRM ingeroepen wordt. Er werd door verwerende partij niet onderzocht wat de gevolgen zijn voor zijn medische problematiek indien hij dient terug te keren: is de nodige behandeling/medicatie voorhanden in Ghana? Is deze behandeling/medicatie toegankelijk en betaalbaar?

De ernst van zijn problematiek blijkt ook duidelijk uit het feit dat verzoeker, net na zijn opsluiting, een aantal dagen in het ziekenhuis heeft verbleven om te worden verzorgd. Dat hier onderzoek naar diende te gebeuren en te worden nagegaan of verzoeker al dan niet kan terugkeren.

Verzoeker heeft in België een veilig onderkomen. Indien hij dient terug te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan naar de medische aspecten die gelieerd kunnen zijn aan een schending van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij derhalve ernstig in gebreke is gebleven om de kern van artikel 3 EVRM in dit dossier te onderzoeken.

Verzoeker heeft in België vrienden en kennissen die voor hem kunnen zorgen en die hem kunnen opvangen.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat men een beslissing neemt. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Dat een terugkeer naar Ghana onmogelijk is voor verzoeker gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM."

3.2. Het enig middel tegen het bestreden inreisverbod is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 8 van het EVRM aangezien hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Aan de door verzoeker geschonden geachte hoorplicht is in beginsel voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haars inziens de ernstige en in hoofdte van verzoeker nadelige maatregel verantwoordt (RvS 20 april 2017, nr. 237.958).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 werd geïnterpelleerd door de politie en werd gehoord door een inspecteur van de politie van Mechelen, waarbij verzoeker uitdrukkelijk de

mogelijkheid kreeg om eventuele bezwaren te uiten. De bewering van verzoeker dat het hoorrecht zou zijn geschonden, mist aldus feitelijke grondslag.

3.8. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

3.9. De gemachtigde van de minister wijst in zijn beslissing op de verblijfssituatie van verzoeker en zijn gebrek aan medewerking. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker geen partner of kinderen heeft in België en dat zijn medisch probleem hem niet verhindert om terug te keren. Tenslotte oppert de gemachtigde van de minister in zijn beslissing dat verzoeker *“niet (heeft) getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens betwist of weerlegt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), dat hem eveneens op 20 juni 2019 werd betekend, geen termijn voor vrijwillig vertrek bevatte, waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht was hem een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van 3 jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat het van onredelijkheid zou getuigen om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, merkt de Raad op dat deze kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en dat de vordering tot schorsing tegen deze beslissing werd verworpen (zie punt 1.5.).

3.11. Volgens verzoeker is de beslissing behept met een onzorgvuldigheid omdat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische problematiek en hij niet de gelegenheid zou hebben gekregen dit aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel het volgende: *“Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn interpellatie door de politie vermeldt dat hij astmapatiënt was, maar hij toont niet aan dat er voor de gemachtigde van de minister indicaties bestonden die zouden nopen tot een verder onderzoek van deze elementen. Tot nog toe heeft verzoeker geen enkel medisch document neergelegd waaruit zou blijken dat hij in het ziekenhuis zou hebben gelegen, zoals hij in zijn middel betoogt, of dat zijn medische situatie zich zou verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod. In zoverre verzoeker zich op dit punt richt tegen zijn opsluiting, stipt de Raad wederom aan dat de vasthouding een *accessorium* is van de eerste bestreden beslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering en waarvoor de Raad bovendien niet bevoegd is.

3.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert bij een terugkeer naar Ghana, merkt de Raad op dat ook deze kritiek gericht is tegen de verwijderingsmaatregel, die thans niet het voorwerp uitmaakt van het beroep. Verzoeker reikt verder geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat een inreisverbod hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, noch omwille van zijn voorgehouden astma, noch omwille van een andere reden die in verband kan worden gebracht met artikel 3 van het EVRM.

3.13. Verzoeker stelt in zijn middel dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met *“de specifieke omstandigheden”* van het geval, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker over een strafprocedure en een inreisverbod van 3 jaar mist evenwel elke grondslag aangezien in het dossier nergens sprake is van een strafprocedure en verzoeker slechts een inreisverbod voor een duur van 2 jaar kreeg opgelegd.

Er werden geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar op te

leggen. Verzoeker brengt geen gegevens aan waardoor de gemachtigde van de minister zich zou moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod of een inreisverbod van een beperktere duur zou moeten opleggen.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker werd wel degelijk gehoord. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Verder heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN